Hồi thứ bảy mươi mốt
Thánh mẫu hạ sơn phá trận
Thành vương nạp biểu đầu hàng

Nói về Biển Thước và Tiên cô đằng vân tới Lê Sơn động, thẳng vào Thiên sàng bái kiến Thánh mẫu và tâu rằng:

– Đệ tử vâng lời sư trưởng xuống Đông Tề cứu Mẫu Đoan Tinh. Huyết Hồ đã bại trận lại gặp Dưỡng Do Minh dùng cây quỷ đả thần linh tiễn, may nhờ có thần y cứu mạng, nay Huyết Hồ lại lập trận Vân Quang, mẹ con Chung hậu đang bị khốn trong trận, xin sư phụ từ bi cứu tử.

Thánh mẫu liền mời Biển Thước và Tiên cô ngồi và nói rằng:

– Ấy là tai kiếp của mẹ con Chung hậu, quá ba ngày sẽ cứu chẳng sao.

Tiên cô tâu:

– Trận Vân Quang thật là lợi hại, nếu quá ba ngày thì hóa ra huyết chẳng còn. Mão đao tiên thì có tiên cốt chẳng sao, lại e một nỗi Điền Nguyên ấu chúa.

Thánh mẫu nói:

– Không hề gì nếu bần đạo xuống thì Huyết Hồ phải hiện nguyên hình.

Nói rồi bèn truyền tiên đồng giữ động, ba người đằng vân đi tới Hoài Nam. Khi đến nơi, quân Tề báo cho Tuyên Vương hay.Tuyên Vương vội vã ra nghinh tiếp chào mừng rồi thỉnh vào trung dinh trà nước. Khi ấy Tuyên Vương thưa rằng:

– Ngự thê bị khốn được đã hai ngày, xin nhờ Thánh mẫu ra tay, cứu vợ con cô gia khỏi nạn.

Thánh mẫu nói:

– Số là bệ hạ chưa rõ để bần đạo phân tỏ cho tường, ấy là mẹ con Chung hậu phải bị nạn 3 ngày, nếu cứu sớm thì ngày sau phải mang tai họa nữa.

Tuyên Vương thưa:

– Xin Thánh mẫu cứu ngày nay cho khỏi, dẫu sau có tai kiếp cũng cam tâm, bởi vì Ngự thê ở trong trận đã hai ngày rồi, đường tử sinh còn mất chưa tường.

Thánh mẫu nói:

– Lời bệ hạ đã nói ra như vậy, ấy là số trời có lẽ đã định rồi, ngày sau Chung hậu còn mang tai kiếp chẳng chơi. Bần đạo phải thuận theo lòng trời mới được.

Tuyên Vương tạ ơn Thánh mẫu, ai nấy nghe nói cũng vui mừng. Thánh mẫu liền kêu Mao Toại tới đưa phép và bảo rằng:

– Báu vật này là tiên thiên nhất khí, gọi là Hỏa Táo Thái Ất Đinh, nó hay hội tị thần linh, thật vô cùng pháp lực, ngươi hãy tàng hình lén vào giữa trận đem tiên báu mà tế lên, tức thì nghe tiếng nổ vang rền, Huyết Hồ phải thất kinh ắt ngó xem cùng bốn phía, chừng đó ngươi thừa cơ lén lấy cây Lạc Hồn Phan của nó rồi bỏ chạy qua phía Nam, dùng Tiên báu mà đốt cây thần phan, Huyết Hồ làm sao cũng nổi giận rượt theo, chừng đó ngươi đừng có kinh hãi vì có người tới cứu chẳng sao, bởi bây giờ chẳng có ai tin dùng, duy một ngươi đi thì mới được.

Mao Toại cả mừng, lãnh lấy tiên báu thưa rằng:

– Tôi ngày trước có theo thầy học đạo, cũng biết được ít nhiều, tôi nguyện chẳng sợ loài tăng yêu và cũng không có lời chi oán trách.

Nói rồi liền từ biệt Thánh mẫu. Thánh mẫu bèn đòi các tướng tới phân phát rằng:

– Liêm Thoại Hoa lãnh cây Thanh liên bảo sắc kỳ, qua mai phục phía Đông Bắc, hễ nghe giữa không trung pháo nổ lên thì đưa cái tiên kỳ ra hộ thể mà xông trận. Chừng gặp địch nhân có phép kính chiếu lên thì cũng đưa cái tiên kỳ này ra mà ngăn đỡ. Còn Kim Định lãnh cây Lập địa diệm quang kỳ đi mai phục phía Đông Nam. Mộng Ngọc Trinh lãnh cây Đoàn cung thái bạch kỳ đi mai phục phía Tây Nam, còn Mộng Ngọc Nga lãnh cây thất tinh cái Thiên kỳ đi mai phục phía Tây Bắc cũng làm y như thế.

Bốn vị vương phi đều lãnh phép, đem nhau đi cứ theo phương hướng mà đóng binh.

Nói về Thánh mẫu sai khiến mấy vị vương phi đi rồi lại kêu Mạnh Tử tới truyền niệm thần chú như vầy, như vầy... và dặn đi cửa chính đông, hễ thấy có vị thần mặt xanh ra ngăn đón, thì niệm y theo thần chú ấy, ắt là linh thần thối hồi bổn vị, để cho chúng tướng vào phá trận Vân Quang.

Yến Anh cũng học niệm thần chú, đi tới cửa phía Nam, Tô Tần đi tới cửa phía Tây, còn Thuần Vu Khôn đi qua cửa Bắc, hễ thấy có một vị nào mặt đen, đó là Huyền Võ linh thần, ngươi hãy nói vâng pháp chỉ của ta, đến nói cho người hay, tức thì người phải thối quy bổn vị. Rồi ngươi thẳng vào trung dinh mậu kỷ, thấy có một đạo huỳnh quang thì mau mau niệm chú tiên, ắt chư thần đều lui về hết. Khi ấy ngươi phải chạy qua bên sông Hán Khẩu, chắc là Huyết Hồ nổi giận đuổi theo, ngươi phải lập tức nhảy xuống nước cho mau, chớ cho nó bắt được.

Thuần Vu Khôn thưa rằng:

– Nếu ngu thần nhảy xuống nước thì chết còn gì?

Thánh mẫu nói:

– Để ta cho ngươi một đạo linh phù, chừng nhảy xuống nước sẽ có người cứu.

Bốn người đều lãnh pháp chỉ đồng tới bốn cửa trận Vân Quang, Thánh mẫu lại nói với Biển Thước rằng:

– Như trận Vân Quang đã phá, lại có việc cơ duyên, Thiên y phải mau mau đi hái thuốc tiên, rồi sẽ có lương phương điều dụng.

Biển Thước vâng lệnh, Tuyên Vương truyền quân dọn tiệc chạy ra khánh hạ, cùng thần y cám ơn nhiều lời. Biển Thước nói:

– Dầu tiên nhân cũng phải thuận theo ý trời, chứ bần đạo chẳng có công lao gì khó nhọc.

Tiệc rồi Thần y từ giã mọi người, cưỡi cọp bay về núi. Thánh mẫu lại dặn Bạch Liên rằng:

– Tiên cô phải đem tấm sáo Tử trúc của Phật Tổ tới Hán Khẩu bắt Huyết Hồ, như bắt được rồi thì đem nó thẳng tới Nam Hải Phổ Đà Sơn, bạch cùng Quan Âm Phật Tổ.

Tiên cô vâng lệnh vội vàng đằng vân đi tức tốc. Khi Thánh mẫu điều khiển xong rồi, cũng đằng vân bay sâu vào trong trận.

Đây nói về Chung hậu nhờ cái Lăng Tiêu phách, Điền Nguyên nhờ có Kim Long phụ thể, mẹ con bị khốn hai ngày ròng, tam hồn chưa ra khỏi xác, tính linh tuy là ngơ ngác, nhưng sinh khí hãy còn, ấy là số trời đã định cho tai kiếp của hai mẹ con, đủ ba bữa có người tới cứu[85].

Đây nhắc lại Huyết Hồ, khi vây khốn mẹ con Chung hậu vào trận đã được hai ngày, trong lòng đắc ý hân hoan, chắc Chung hậu phen này phải chết. Khi không sực nhớ lại việc năm trăm năm trước có nghe Quan Âm thuyết pháp tại Bồ Đoàn rằng: Khuyên thế mạc kết oán, oán kết bất khả giải. Nghĩa là: Khuyên người đời chẳng nên gây oán, hễ gây sự oán rồi mở ra không được.

Nghĩ tới đó lại càng sợ hãi, nếu giết người thì thù oán chẳng đền xong, quản bao sắt đá hả lòng, cơn hỏa tính cũng dằn không lại. Bèn xách gươm bước tới, quyết hại Chung hậu nương nương, chém luôn một lượt ba gươm, nghe rảng rảng tiếng kêu như đá.

Sự này cũng là quái lạ, thật là Vô Diệm pháp lực cao cường, lại xách gươm tới chém Tiểu vương, thấy trên đầu có Kim Long xuất trận, há miệng giơ nanh muốn cắn, Huyết Hồ thấy vậy chẳng dám lại gần, bỗng nghe trên pháp đài có tiếng sấm nổ lên.

Huyết Hồ vừa mới day đầu ngó lại, thấy cây thần phan đã bị ai lấy mất không hay, rồi cứ nam phương định hỏa ngó ngay, bèn thấy Thần phan đã bị lửa cháy tiêu tan ra tro bụi.

Khi ấy Huyết Hồ vội vàng lấy Hiên Viên kính chiếu ra, mới hay là thằng lùn Mao Toại lẻn đến ăn cắp. Huyết Hồ nổi giận, xách báu kiếm rượt theo nhưng Mao Toại đã chạy xa rồi.

---

[85] nay bởi lời Tuyên Vương nói ra thành sấm nên sau Chung hậu bình Ngô còn bị tai ương, Ngũ Lôi đánh chết Vô Diệm với Điền Nguyên, Thánh mẫu lại xuống Cẩm Giang đình cứu tử nữa. Ấy là việc sau.

Huyết Hồ bèn lấy Hiên Viên kính chiếu ra, huỳnh quang một đạo sáng lòa, Mao Toại liền té nhào xuống đất. Huyết Hồ vừa muốn đi tới lấy thủ cấp, bỗng thấy phía sau có một đạo hồng quang, quay đầu ngó lại thấy có một người vừa đi vừa niệm chú, chư thần thảy vội đều thối hồi bổn vị.

Huyết Hồ biết thế không xong, vung gươm lướt tới giao phong, Thuần Vu Khôn chạy qua phía Bắc, Huyết Hồ lúc này bỏ Vu Khôn, đi khắp hết cùng Đông Tây bốn cửa, thấy chư thần đều phản bộ nghỉ an, còn một mình lại nghe tiếng pháo nổ vang, biết là trận Vân Quang đã nát.

Nói về Liêm Thoại Hoa khi nghe trong trận Vân Quang sấm nổ bèn đùa binh đánh vào. Thiên Hoa công chúa gặp chào, rồi lấy cái Mê Hồn kính đưa ra mà chiếu. Thoại Hoa lấy Thanh tiên kỳ phất qua phất lại, cây Tiên kỳ thu mất báu kính của Thiên Hoa, Thiên Hoa khi ấy co tay, vung bảo kiếm tới đánh vùi cùng Liêm Thị. Già mà địch cùng trẻ làm sao lại, nên bị Thoại Hoa một đao đứt ra làm hai đoạn,. Thương ôi, tuổi tác đã bảy mươi dư, cũng còn cầm thương xông trận.

Còn Đào Kim Định đánh vào cửa phía Nam gặp Biện Độ Trinh lấy Âm Dương kính chiếu ra, Kim Định cũng đưa cây Lập địa nhiên quang kỳ ra đỡ, Âm Dương kính tức thì bị thu mất. Độ Trinh liền vung chỉa ba tới đánh với Đào vương phi, giây lát bị Kim Định đưa Độ Trinh hồn lìa khỏi xác.

Còn Ngọc Trinh đánh vào phía tây trận, gặp Hoài Kim Định chiếu cái kính Vân Quang, Ngọc Trinh đưa cờ Thái Bạch phất lên vội vàng, kính Vân Quang bị thu đâu mất. Lưỡi gươm của Ngọc Trinh rất gấp, làm cho Hoài Kim Định chẳng kịp trở tay, hồn lìa xa nơi địa phủ.

Còn Mộng Ngọc Nga đánh vào cửa Bắc, lại gặp Nhan Thị Tố Trinh, lấy Dẫn Hồn kính chiếu ra, Ngọc Nga liền đưa cây Thất Tinh kỳ phất qua phất lại, Dẫn Hồn kính đã bị thu mất, Nhan Thị tránh đà bất cập thối thân, bị Ngọc Nga đưa một đao hồn xuống suối vàng, trận Vân Quang bốn cửa tan hoang, năm cái báu kiếm chỉ còn có một.

Huyết Hồ trong lòng lúc này sảng sốt, vừa muốn xách gươm tới chém mẹ con Chung nương nương, thì thình lình giữa không trung có tiếng người kêu nói rằng:

– Huyết Hồ chớ nên động thủ. Huyết Hồ ngửa mặt lên xem thấy ánh hồng quang chói khắp cùng trời, hương phong thổi tới đôi nơi, cứu mẹ con Chung hậu với Mao toại bay đi đâu mất. Huyết Hồ lật đật chạy theo được một đỗi xa, thì hồng quang đã tan mất không hay, mắt nhìn dáo dác đông tây, thấy có một người đứng bên bờ sông Hán Khẩu. Huyết Hồ mới nói:

– Thằng này vào phá trận ta hồi nảy, vậy tới bắt giết nó mới đã nư.

Nói rồi vung gươm chạy theo, Thuần Vu Khôn liền nhảy nhào xuống nước, Huyết Hồ mới nghĩ thầm rằng: “Thằng này sắp tận số nên xuống nước mà đợi ta, ta vốn là loài thủy tộc sinh ra, đố mày chạy đâu cho thoát.”

Nghĩ rồi liền hiện nguyên hình ra là một con rùa, chạy nhà xuống sông Hán Khẩu. Lúc đó Tiên cô ở trên mây ngó thấy, liền bỏ tấm sáo Tử trúc xuống mà bắt Huyết Hồ. Huyết Hồ đương khi bơi lội kiếm Thuần Vu Khôn, khi không dường như bị mắc vào trong lưới, vùng vẫy đã bí hơi bèn hóa ngũ độn mà trốn cũng không ra. Tiên cô liền niệm chú xách lên thấy một con rùa nằm chình ình ở trong tấm sáo.

Lúc đó Huyết Hồ thấy mặt Bạch Liên thánh mẫu, bèn năn nỉ:

– Tiên cô sinh thành cửa Phật, còn bần đạo cũng ở cửa Phật mà ra, cầu xin hỉ xả thứ tha, kẻo uổng công muôn năm đắc đạo.

Tiên cô nói:

– Tại nhà ngươi phạm giới, nên bần đạo không dám nhiêu dung, vậy thì ta mau tới trình Quan Thánh mẫu Lê Sơn, sẽ đợi lệnh ngài phân xử.

Nói rồi cả sáo cả rùa tóm lại, liền đằng vân mà bay bổng lên không.

Đây nhắc về Lê Sơn Thánh mẫu khi ở trên đám mây, ngó thấy Thuần Vu Khôn đã nhảy xuống sông rồi, bèn niệm chú tiên gia cứu lên và nói rằng:

– Chung hậu với Điền Nguyên tiểu chú, bần đạo đã cứu khỏi, đem về dinh rồi, ngươi hãy về tâu lại với Tuyên Vương hay rằng: Sau tới Giang Đông sẽ gặp. Còn bây giờ có một việc rất gấp, vì Huỳnh Cái còn bị giam tại Nam lao, ngươi phải về tâu, xin đề binh phạt Sở cho mau, mà cứu kẻ trung thần nghĩa sĩ.

Và nói thêm:

– Ta đã thu phục yêu đạo, còn bận phải dẫn nó qua Nam Hải Quan Thế Âm.

Thần Vu Khôn từ tạ lui chân, kế thấy Tiên cô xách con rùa đem tới.

Thầy trò gặp nhau mừng rỡ, rồi Lão mẫu và Tiên cô đi qua thẳng Lạc Già Sơn. Hai bên gặp nhau thi lễ ân ấn. Tiên với Phật giao tình rất hậu. Tiên cô đưa con rùa dâng cho Quan Âm, và bạch hết các việc đầu đuôi, tấm Tử trúc cũng trả lại cho người và cầu Đức Phật từ bi hỉ xả. Quan Âm nói:

– Tội con rùa này đã dư muôn thác, nhưng thương vì có công khó với Phật gia, vậy ta ra ơn tế độ hằng hà, phạt nó tới núi Bất Châu Sơn mà thế cho Ngoa Ngư hiệu lực năm trăm năm đủ số đền bù tội nọ, thì sẽ cho khỏi kiếp luân hồi.

Quan Âm phán rồi, liền niệm chân ngôn tha cho Huyết Hồ khỏi tội chết. Lúc đó tấm sáo Tử trúc biến đi đâu mất, còn Huyết Hồ được hiện lại nguyên hình cúi đầu lạy tạ Quan Thế Âm cùng Thánh mẫu, ra ơn bất sát. Kế đó Kim Đồng dẫn Huyết Hồ đem đày tới núi Bất Châu Sơn, Thánh Mẫu và Tiên cô từ giã Quan Âm.

Nhắc lại khi mẹ con Chung hậu bị khốn trong trận, mê man bất tỉnh, thình lình gió ở đâu thổi đến, đem hết cả mẹ con về dinh. Khi về tới quân trướng, hộ giá quan lật đật vào tâu cùng Tề vương. Tuyên Vương vội vã ra mừng rỡ muôn phần, giữa thinh không cùng nhau lạy tạ ơn Thánh mẫu.

Khi đó Thuần Vu Khôn về tới, vua tôi cùng nhau han hỏi việc trước sau, Thuần Vu Khôn tâu thuật hết các việc Thánh mẫu đã dặn. Ai nấy đều vui mừng cảm tạ. Kế thấy quân giữ dinh vào tâu rằng:

– Bốn vị vương phi và chư tướng đã trở về, còn ở trước dinh đợi chỉ.

Tuyên Vương truyền lệnh cho vào, chư tướng kéo nhau vào trước ngai vàng quỳ lạy, tâu các việc phá trận cho vua nghe.

Bốn vị Vương phi đều dâng bốn cái thủ cấp và bốn cái báu kính lên cho Chung hậu xem, Thiên Tử rất mừng rỡ liền truyền nội thần dọn yến khao thưởng bá quan. Vừa khi tiệc rượu vui vầy, xảy thấy tin triều đô bay ngựa tới báo:

– Nước Ngô, nước Tống và nước Hàn, ba nước kéo mấy vạn tinh binh đến vây Lâm Tri như kiến cỏ.

Tuyên Vương nghe tâu hết hồn hết vía. Chung hậu thưa:

– Hãy chờ phá nước Sở rồi sẽ hay.

Rồi đó cùng nhau hỉ hạ quá say. Kế thấy quân kỳ bài chạy vào phi báo:

– Ba nước đã đồng hưng binh mã, có tấu bổn cáo cấp của Điền Năng, xin Thiên tử hạ lệnh phát binh, kẻo e nỗi cô thành nan thử.

Chung hậu xem biểu văn rồi kêu Điền Côn và Liêm Thoại Hoa vào bảo rằng:

– Vợ chồng vương nhi lãnh ba vạn, cùng Tống Vạn, Tống Thiên, mau đi ngăn đón binh Tần, rồi Ai gia sẽ có kế điều đình thối địch. Còn vợ chồng Điền Đan cũng lãnh binh ba vạn đi suống đêm ngày về cho tới Lâm Tri, hãy nên cố thủ thành trì, chớ cùng tặc binh đối địch, đợi Ai gia phục sở rồi thu binh về tới, sẽ nội công ngoại ứng cùng nhau.

Hai người vâng lệnh khấu đầu, điểm binh mã trước sau đều tấn phát.

Khi Điền Côn với Điền Đan dẫn binh đi rồi, Chung hậu lại truyền lệnh sai Điền Nguyên, Khổng Đại và Vương Bình mỗi người lãnh năm ngàn binh cùng những đồ hỏa pháo vân thê, chia làm ba toán, tới vây đánh ba cửa thành Hoài Nam bắn phá. Ba người đều vâng mệnh lập tức dẫn binh tức tốc ra đi.

Nói về Sở vương từ khi hạ ngục Huỳnh Cái rồi, hằng ngồi chờ đợi tin lành của Huyết Hồ, mong mau bắt cho được Chung hậu. Chẳng dè thấy quân thám thính trở về tâu:

– Vô Diệm đã phá được Vân Quang trận, Huyết Hồ không biết đi ngả nào, còn Ngô Khởi bây giờ ở Lỗ bang, độc mã đơn thương không biết đi bao giờ đâu mất.

Thành vương nghe tâu, căm giận gian tặc và yêu tăng. Kế đó lại thấy quân kỳ bài vào tâu:

– Binh Tề công thành rất gấp, xin Thiên tử hạ lệnh phân binh. Thành vương vỗ án kêu trời rồi té nhào ra chết giấc! Quan nội thần lật đật cứu dậy, Thành vương giây lát mới tỉnh hồn, Huỳnh Yết liền bước tới tâu:

– Bây giờ thế đà nguy cấp, phải kiếm phương du thuyết mà cầu hoãn binh. Xin Bệ hạ sai một người bặt thiệp công thần, tới nạp khoản với Tề vương Chung hậu.

Thành vương rơi lụy mà phán rằng:

– Như tính vậy mà Tề vương chuẩn hứa, thì Sở bang còn có phúc nhận một hai phần, bây giờ biết sai ai đi? Hiền khnah phải vì Ai gia mà giúp sức.

Huỳnh Yết liền liều mạng. Thành vương khiến nội thần viết một đạo hàng biểu giao cho Huỳnh Yết lãnh lấy, một người một ngựa, mở cửa phía bắc môn mà xông ra kêu quân sĩ công thành bảo rằng:

– Hãy tạm dừng công thành đã.

Quân Tề vào báo lại cho Khổng Đại hay, Khổng Đại truyền lệnh cho vào, Huỳnh Yết tới trước ra mắt Khổng Đại mà thưa rằng:

– Nay hạ quốc đưa dâng hàng biểu, xin cho vào bái kiến nương nương.

Khổng Đại nói:

– Quốc mẫu đồn binh ở phía nam môn, để tiểu tướng sai người đem tới.

Nói rồi bèn bảo Vương Trung dẫn Huỳnh Yết qua phía Nam môn ra mắt Chung hậu. Huỳnh Yết liền cáo từ, đi theo Vương Trung đến dinh, vào nhung trướng bái kiến Chung hậu và quỳ dâng hàng biểu. Chung hậu xem xong rồi mắng:

– Thằng đen này khoe tài miệng lưỡi, dám tới đây mà nói láo với Ai gia, như vua ngươi thật ý đầu hàng, sao không mở cửa thành ra đây nghinh tiếp? Ai gia tha cho ngươi không giết, hãy về mà nói với Thành vương cho mau, nếu để Ai gia công phá thành trì rồi, thì đất Hoài Nam chẳng dung tấc cỏ.

Chung hậu nói rồi bèn cầm lấy biểu văn xé nát. Huỳnh Yết thấy Chung hậu ra oai thịnh nộ, chẳng dám nói lại nói qua, liền cúi lạy lui ra, trở về thành mà phục chỉ.

Đương lúc Thành vương thăng điện, thấy Huỳnh Yết trở về vội vã hỏi rằng:

– Hiền khanh đi có xong không? Hãy phán cho rõ Ai gia tường với.

Huỳnh Yết tâu rằng:

– Tôi qua dinh Tề nói đã hết tiếng, may khỏi chết mà về được đây, Chung hậu mắng hét vang rân, bảo Bệ hạ phải tới đầu hàng mới được, biểu văn người đà xé bỏ, còn tôi nói bao nhiêu cũng như nước đổ lá môn. Xin bệ hạ rộng lượng ra ơn, sai người khách qua một phen nữa.

Thành vương nghe Huỳnh Yết nói Chung hậu chẳng chịu cho đầu hàng thì trong lòng chết điếng, chưa biết tính kế chi, xảy thấy Ngũ Cường vào tâu:

– Xin nhờ hồng phúc bệ hạ, để tôi qua dinh Tề một lượt nữa thử coi? Bây giờ đây việc đã như lửa đốt, phải tìm kiếm thuốc hay mà trị.

Thành vương cả mừng liền sai nội thần viết hàng biểu khác và sắm sửa trâu dê rượu thịt cho Ngũ Cường đem tới mà khao thưởng Tề quân. Ngũ Cường liền lãnh lấy biểu văn, và đem đồ vật mở cửa thành nhắm Nam môn lướt tới. Khi đến nơi sai người tới trước dinh Tề kêu nói:

– Xin nghi binh một hai giờ, có Sở thần đến dâng hàng biểu.

Quân vào báo cho chư tướng hay, Điền Nguyên bèn truyền lệnh nghỉ đánh ngơi tay cho Ngũ Cường vào ra mắt Chung hậu. Khi Ngũ Cường tới trước nhung trướng triều bái và dâng biểu văn, cùng lễ vật trâu dê các món. Chung hậu chẳng thèm ngó tới, truyền đem Ngũ Cường ra đánh đòn năm chục mà đuổi về, lại truyền lệnh cho chúng tướng hết sức công phá, tiếng pháo nổ rung trời chuyển đất.

Dân trong thành từ già tới trẻ, đều khóc than inh ỏi vang rền! Mới hay muôn sự tại trời, hại người chẳng được nên người hại lại.

Ngũ Cường bị đòn đau, lê lết, song cũng phải gắng gượng mà đi về tới thành, vào triều tâu hết lại cho vua hay, Thành vương bèn nhỏ sa hai hàng lụy ngọc. Oán trách vì Lỗ bang Ngô Khởi đem yêu tăng tới hại Hoài Nam, cũng bởi vì mình có bụng tham muốn thu đoạt giang sơn Tề quốc, nếu lúc trước nghe lời Huỳnh nguyên nhung trung trực, thì chẳng tới than khóc buồn rầu. Thương ôi! Sự dĩ đáo đầu, mới biết nghĩa trung thần lương tướng!

Thành vương khóc đỏ con mắt, triều thần cũng ngồi bó tay, Ngũ Cường lại quỳ xuống tâu bày:

– Sai Huỳnh Cái đi họa may khi được, bây giờ người đang bị giam hãm trong ngục hình, xin chỉ triệu đòi vào sai khiến.

Thành vương nghe tâu liền chịu, sai Ngũ Cường mau đi đòi Huỳnh Cái nguyên nhung. Ngũ Cường vâng lệnh vội vàng, chỉ lao chạy thẳng một hơi đã tới.

Nói về lão tướng Huỳnh Cái bị giam trong ngục, nửa mê nửa tỉnh, như dại như điên, ngậm sầu rơi lụy nổi giận Huỳnh tuyền, dẫu có trách đất than trời cũng chẳng thấu, uổng một tấm lòng trung vì quốc, bây giờ như nước rửa sạch không được, hai phương phân rẽ vợ chồng, hết trông nỗi thê phong tử ấm!

Huỳnh Cái đương lúc than thở, xảy thấy Ngục quan hăn hở bước vào thưa rằng:

– Có thánh chỉ tới đòi, xin Nguyên nhung mau nghinh tiếp.

Huỳnh Cái liền cầm khăn lau nước mắt, mới bước đi ra khỏi ngục môn, Ngũ Cường tuyên đọc chiếu văn, Huỳnh Cái vội vàng cung thân bái tạ. Lúc đó Huỳnh Cái sửa sang giầy mão, theo Ngũ Cường trở lại kim giai, cúi đầu bái tạ quân vương ơn chín bệ rồng thương chẳng giết. Thành vương liền bước xuống đỡ Huỳnh Cái dậy mà nói rằng:

– Vương huynh đừng quá trách, vì cô gia tín dụng sàm gian, bây giờ Tề binh công phá Hoài Nam, quả nhân đã sai người thuyết hàng bất thành, ấy là tại chẳng nghe lời

vương huynh can gián, cho nên mới sinh biến đến đỗi này, vậy bây giờ vương huynh có kế gì hay, hãy vì quả nhân mà bảo toàn xã tắc?

Huỳnh Cái tâu:

– Ngu thần cũng hết lòng báo quốc, dầu có chết cũng cam tâm, vậy xin cho ngu thần đi bái kiến Chung Thái Chân, họa may nói mười phần được một.

Thành vương bèn truyện lấy một áo cẩm bào ban cho Huỳnh nguyên nhung và viết một đạo biểu văn nữa. Huỳnh Cái lãnh lấy các món tạ ơn Thành vương rồi thẳng qua Nam môn, đi tới dinh Tê mà tỏ bày các việc. Quân đang công thành nghe tiếng người kêu nói, liền dừng bắn lại vào báo với Điền Nguyên. Điền Nguyên nghe quân nói tên Huỳnh Cái tới đầu hàng, bèn lật đật sửa sang nghinh tiếp. Khi hai người gặp nhau, Huỳnh Cái thất kinh, mới biết là con mình đã qua đầu Tề, không trách chi Thành vương hạ ngục giam cầm, cũng vì nó làm cho mang họa tới mình, bèn chỉ mặt mắng rằng:

– Đồ súc sinh! Sao vong quân bội phụ, mi cả gan làm cho cha mày hỏng chút nữa rụng đầu, công ta nuôi dưỡng bấy lâu, trông thế đạo không sinh thì có dưỡng chớ. Còn ơn Thành vương đãi mầy chẳng bạc, nỡ nào đi qua đầu nước khác cho đành, oan gia đồ tiểu bối súc sinh. Mi thật là thằng bất trung bất hiếu.

Điền Nguyên nghe Huỳnh Cái mắt nhiếc mấy lời rơi lụy mà rằng:

– Xin nghĩa phụ hãy tới trung dinh cho con phân rõ, kẻo chỗ này là chỗ chiến trường.

Nói rồi Điền Nguyên đi trước dắt đường, Huỳnh Cái theo sau bén gót. Huỳnh Cái đi tới nhung trướng, bái yết Tuyên Vương với Chung hậu, Tuyên Vương truyền quân đỡ dậy mà rằng:

– Quả nhân miễn lễ, hãy ngồi xuống mà đàm đạo một hai lời.

Huỳnh Cái tâu rằng:

– Ngu thần là người có tội, có ân đức chi với thượng bang.

Chung hậu cả cười và thuật lại sự tha Tống Thiên cho đem gia thơ của Mạnh Thể Vân về, cùng nuôi dưỡng Từ quân mười hai năm dạy dỗ nên người văn hay võ mạnh. Nói một hồi cho Huỳnh Cái nghe, Huỳnh Cái đứng dậy tâu rằng:

– Lúc tôi gặp Thể Vân cung nữ, có bồng một đứa con trai, nó nói con của anh nó sinh ra vì gia biến mang cơn thủy nạn, tôi mới cùng Thể Vân vầy duyên cá nước, bèn đem cháu về mà dưỡng dục thành nhân, tôi chẳng biết là Từ Quân xin Quốc mẫu phán ra cho tôi rõ.

Chung hậu thuật lại khi sinh Điền Nguyên rồi bị hại, nhờ có Thể Vân tiếp cứu bồng đi. Nói Huỳnh Cái nghe một hồi nữa. Huỳnh Cái lại tâu:

– Ngu thần mắc việc nước đông chinh bắc phạt nên chưa rõ hết việc nhà, lúc ban đầu nghe thân thế có nói sơ qua, bởi vậy nên không rõ tiểu chúa là con nhà kim chi ngọc

diệp, nay ngu thần tới đây có một việc, Thành vương sai đến nạp biểu hàng, ngửa trông Thiên tử cùng Nương nương mở lượng xua hàm hải dục.

Huỳnh Cái tâu rồi cầm khăn lau nước mắt! Tuyên Vương xem thấy cũng động lòng, Chung hậu nói:

– Việc đó có Thành vương tới đây mới xong, bây giờ hãy vui vầy yến tiệc.

Nói rồi truyền quân dọn bày tiệc rượu cùng nhau chén tạc chén thù, tạ công ơn dưỡng dục ấu vương, ngày nay mới được đoàn viên cốt nhục. Khi tiệc rượu vừa xong, Huỳnh Cái quỳ lạy tạ và tâu:

– Nay Thành vương đã biết lỗi, vì nghe lời Ngô Khởi với Huyết Hồ nên mới sai ngu thần dâng biểu tới đây, tình nguyện xin hằng niên tấn cống.

Chung hậu nói:

– Ân nhân gối yên nằm vác, biết bao nhiêu là vì nước cần lao, đi qua Ngô bang cầu viện mới về, Sở vương lại tin sàm tấu mà muốn hại, nếu chẳng có Ngũ Cường bảo tấu thì ân nhân đã làm quỷ không đầu, để Ai gia dứt nước Hoài Nam, Ân nhân sẽ cùng ta an nhàn phú quý. Vả lại vợ của ân nhân cũng còn ngơi nghỉ tại đây. Ai gia đã nhận làm Công chúa thân sinh, như ân nhân đầu Tề thì làm chức phò mã hiển vinh, vợ chồng lại được loan hoà phụng hiệp. Lời xưa có nói: Chim khôn kiếm cây mà đậu, tôi hiền chọn Chúa mà thờ. Sở vương là người tửu sắc hồ đồ, ân nhân thờ nó làm chi cho mệt.

Huỳnh Cái không biết tính liệu làm sao, ngậm ngùi rơi lụy thâm bầu, cam nhất tử mà đền ơn quân phụ. Nghĩ rồi bèn cầm khăn lau nước mắt mà tâu rằng:

– Ông cha tôi là người nước Sở, ơn quân vương tri ngộ cũng nhiều, nhưng tôi vinh hiển một mình, bỏ đất nước tổ tông sao phải, xin Quốc mẫu thương tình nghĩ lại, cho Thành vương thú tội xưng thần, ngàn năm trâu ngựa kiếp hồng trần, ngu thần cũng nguyện cám ân báo đáp.

Chung hậu nói:

– Để Ai gia bình xong nước Sở rồi sẽ đền ơn với ân nhân, lệnh truyền hỏa tốc tam quân, phải công phá thành trì cho chóng.

Huỳnh Cái tức mình rơi lụy và bước ra cúi đầu bái biệt Sở vương, rồi thò tay bên lưng, rút kiếm trường hồng ý toan muốn tự vận để đền xong nợ nước. Điền Nguyên thấy vậy thì hồn phi phách tán, lật đật chạy tới ôm Huỳnh Cái mà khóc rằng:

– Nghĩa phụ hãy an lòng, cho ấu tử tâu cùng quốc mẫu.

Lúc đó Chung hậu thấy Huỳnh Cái lòng gan dạ sắt, thật là đáng mặt trung thần, nên khen thầm: Sở quốc hữu hiền nhân. Chung hậu liền kêu nói:

– Lão tướng trung thần hãy để Ai gia phân trần sau trước. Như muốn Ai gia thu binh về nước, thì Thành vương phải thân tự tiễn hành, bằng không thì quyết đánh phá thành trì bắt Sở vương đem về Hỗn Hải.

Huỳnh Cái cả mừng tâu rằng:

– Xin nương nương nghĩ tĩnh thuần tỷ, dầu việc chi lão thần nói, thì Sở vương cũng phải nghe.

Chung hậu cả mừng, bèn kêu Điều Nguyên nói:

– Vương nhi, con hãy vào nói lại với dưỡng mẫu con hay, hãy ra đây cho mau mà yết kiến lão thần cho vui dạ.

Điền Nguyên liền chạy vào hậu dinh thưa lại với Thể Vân. Thể Vân lật đật đi đến nhung trướng làm lễ Chung hậu và Tuyên Vương, rồi day qua chào Huỳnh nguyên soái. Vợ chồng gặp nhau mười phần vui đẹp, một nhà tụ hội đoàn viên rất là âu yếm.

Kế đó Chung hậu truyền quân sắm sửa hương xa một cỗ, cho vợ chồng Huỳnh Cái trở về Sở sum vầy. Thể Vân quỳ lạy tạ ơn, vợ chồng đồng lên xe về phủ. Khi hai vợ chồng về tới Kim Loan điện, vào thẳng bái vua Thành vương trước sau thuật hết mọi đường, vua tôi đều vui mừng hết sức.

Thành vương khi ấy truyền nội thần sắm những đồ trâu dê rượu thịt và châu báu ngọc ngà, thân hành đi tới Tề dinh, xin nạp khoản xưng thần thú tội. Vua hai nước cùng nhau hòa giải, bỏ những điều oán cũ thù xưa, quân Chính ty thu nhận hết đồ lễ cống, Chung hậu liền truyền lệnh ban sư về nước. Khổng Đại làm tiên phong đi rước, Điền Nguyên làm hậu tập theo sau, ba quân hùng hổ, tiếng ca xướng vang lừng bờ cõi.